

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.047/2017/4/I.

A Győri Ítéltábla a dr. Hevesi Ferenc Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Lascsik & Vass Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r. alperes** ellen ügyvezető felelősségének megállapítása iránti perében a Győri Törvényszék 2017. január 11. napján kelt G.20.495/2014/77. számú ítéletével kiegészített 2016. október 17. napján kelt G.20.495/2014/70. számú ítélete ellen az I.r. alperes részéről 72. és 73. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatja és a keresetet - a biztosítékadás iránti kérelemmel együtt - elutasítja.

Az I.r. alperes perköltségben való marasztalását mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az I.r. alperesnek 238.500. (Kettőszázharmincnolcezer - ötszáz) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a 2005. június 28-án kelt létesítő okirattal alakult ... Kft. (továbbiakban adós) önálló képviseletre jogosult ügyvezetői a megalakulásától az adóssal szemben elrendelt felszámolása kezdő időpontjáig (2012. január 27.) az I. r. alperes, és a jelen per volt II.r. alperese (továbbiakban II.r. alperes) volt.

A felperesnek 2010. október 17-i esedékességgel 2.644.299.-Ft követelése állt fenn az adóssal szemben, melynek kiegyenlítésére tett intézkedései eredménytelenek maradtak. Ezért a felperes 2010. december 1-én - Fpk.... ügyszámon - felszámolási eljárást kezdeményezett az adóssal szemben, majd a kérelmétől elállt, így a Győri Törvényszék 2011. május 21-én jogerőre emelkedett 22. sorszámú végzésével ezt az eljárást megszüntette. A felperes 2011. március 7-én ismét felszámolási eljárást kezdeményezett az adóssal szemben összesen 5.156.288.-Ft - 2010. október 28. napján és 2010. november 29. napján esedékes - szerződésen alapuló nem vitatott tartozás kiegyenlítésének az elmaradása miatt. E kérelem alapján a Győri Törvényszék 2012. január 17-én jogerőre emelkedett Fpk..../14. számú végzésével az adós fizetéseképtelenségét megállapította, és felszámolását elrendelte, ennek kezdő időpontja 2012. január 27. napja.

A Győri Törvényszék **2014. április 26-án jogerőre emelkedett Fpk...../38. sorszámú végzésével az adós elleni felszámolási eljárást befejezettnek nyilvánította**, és elrendelte az adós megszüntetését és a cégjegyzékből történő törlését. Megállapította, hogy az adós vagyona 1.304.515,-Ft készpénz, 4.705.094,-Ft értékű követelés az I.r. alperessel szemben, és 3.146.406,-Ft összegű követelés egyetemlegesen az I.r. alperessel és **B.I.** vel szemben. A

készpénzvagyonból 297.435,-Ft - a felszámolói díj részbeni kiegyenlítéseként - a felszámolót, míg a fennmaradó 1.007.080,-Ft a felperest, mint hitelezőt illeti meg. Az adós követelésállományát a hitelezők között akként osztotta fel, hogy abból a felperest illeti meg I. r. alperessel szemben fennálló 4.705.094.-Ft összegű, valamint I. r. alperessel és **B.I.**vel szemben fennálló követeléséből 638.782.-Ft, míg a ... Kft. hitelezőt illeti meg az I. r. alperessel és **B.I.**vel szemben fennálló követeléséből 2.205.500.-Ft. Rögzítette, hogy ezt meghaladóan további vagyon hiányában a hitelezői követelések kiegyenlítésére nincs lehetőség.

Az adós megalakulásától kezdve tagi kölcsönöket nyújtott I. és II. r. alperesnek, akik azt 2008-ban visszafizették, de az adós gazdálkodása eredményének csökkenését figyelmen kívül hagyva 2009-ben további kölcsönnyújtásokra került sor. Az árbevétel visszaesésének következtében az adós 2010. évre a saját tőkéjét elvesztette, a felperes követelései 2010. július 29. és 2010. november 19. között váltak esedékessé, az adós azonban ekkor már nem rendelkezett elegendő likvid vagyonnal e tartozás kiegyenlítésére.

A felperes 2014. június 26-án keresetet terjesztett elő, amelyben a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A.§ (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy **az I.r. és II.r. alperesek**, mint az adós vezető tisztségviselői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal az adós vagyona csökkent, illetve a hitelezők követelésének teljes kielégítését megghiúsították. A felperes a II. r. alperessel az elsőfokú eljárás során peren kívüli megállapodást kötött, ezért a közös kérelmükre az elsőfokú bíróság 2016. április 18-án jogerőre emelkedett 48/I. számú végzésével az ő vonatkozásukban a pert megszüntette.

A felperes ezt követően végleges keresetében a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése alapján elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az I.r. alperes az adós ügyvezetőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyona 44.176.000,-Ft-al csökkent. Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy az I. alperes hitelezői érdekeket sértő magatartásával a hitelezői igények teljes kielégítését megghiúsította. Kérte továbbá az I.r. alperest 7.432.941.-Ft összegű vagyoni biztosíték nyújtására is kötelezni. Arra hivatkozott, hogy az adós 2009. év végén már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Az I.r. alperes hitelezői érdekeket sértő magatartásaként azt jelölte meg, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően sem változott a tagi kölcsönnyújtás gyakorlata az adósnál. Az I.r. alperes és ügyvezetőtársa sem tettek semmit a gazdasági mutatók romlásának megállítására, nem helyezték előtérbe a hitelezők érdekeit, nem teljesítették a tagi kölcsön visszafizetési kötelezettségüket a folyamatok ellensúlyozására, e gazdálkodás vezetett az adós vagyonsökkenéséhez, és a hitelezői érdekek megghiúsulásához. Előadta, hogy a per tárgya a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésének első fordulatára, azaz a vagyonsökkenésre alapított megállapítási kereset. Ennek eldöntése szempontjából érdektelen, hogy a II.r. alperes időközbeni teljesítésére figyelemmel milyen összegű követelése maradt fenn az adóssal szemben, mert e körben csupán a vagyonsökkenésnek van jelentősége. A II.r. alperesnek az elsőfokú eljárásban eszközölt teljesítését illetően - melynek összegét az elsőfokú bíróság felhívására sem jelölte meg - pedig előadta, hogy „azt a Ptk. 6:46.§-ában foglaltak alapján számolta el, ennek

eredményeként 2.264.754,-Ft tőke, valamint ezen összegnek 2016. április 15. napjától a kifizetési járó késedelmi kamatkövetelése maradt fenn," az eredetileg bejelentett, és kielégítetlenül maradt hitelezői igényéből.

Az I. r. alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének kezdő időpontját, és arra hivatkozott, hogy mindent megtett a veszteségek csökkentése, elkerülése érdekében. Álláspontja szerint azok az okok, amik az adós fizetéseképtelenségéhez vezettek két csoportra oszthatók, az elsőbe tartoznak azon gazdasági események, melyek az adós gazdálkodásától, és az ügyvezetők stratégiai döntésétől függetlenek. Ilyen a 2008-ban bekövetkezett gazdasági válság eredményeként kialakult árbevétel csökkenés az adósnál, valamint a 2010 évben értékvesztés címén elszámolt készlethiány, amit az adós munkavállalója által elkövetett vagyon elleni bűncselekmény idézett elő. Ezekért ügyvezetői felelőssége nem állapítható meg. A másik csoportba azok a gazdasági események tartoznak, amelyek összefüggésbe hozhatók ügyvezetői tevékenységével. Ilyennek minősül az adósnál 2011. évben elszámolt értékvesztés a ... szlovák illetékességű cég részére leszállított termékek ellenértékének a meg nem térülése miatt. Ennek körében azonban nem terheli felelősség, mert e társaságnak az adós korábban már több alkalommal is értékesített terméket készpénzfizetés mellett, amiket a vevő teljesített. Az ezt követő újabb termékértékesítést átutalással kellett volna a szlovák cégnek teljesítenie, ez azonban elmaradt. E követelés érvényesítése végett szlovákiai ügyvédet is felkeresett, de a külföldi jogi eljárás megindításához az adós pénzügyi fedezettel már nem rendelkezett, ezért nem került sor e követelés behajtására a felszámolás elrendeléséig. A beszerzett szakvéleményből megállapíthatóan az adós megalakulásától kezdve nyújtott kölcsönt a tagjainak, akik így fennálló tartozásukat 2008. évben teljes egészében visszafizették. Kétségtelen, hogy ezt követően 2009. évben az adós a két tagja (egyben ügyvezetője) részére összesen 22.730.000,-Ft összegű kölcsönt nyújtott. Az általa felvett 11.365.000,-Ft összegű kölcsönt ő azonban folyamatosan törlesztette, és ezt 2010. október 21. napjáig teljes egészében vissza is fizette. E törlesztés tette lehetővé, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a felperes által az adós ellen első alkalommal kezdeményezett felszámolási eljárás alapjaként megjelölt követelése teljes egészében kielégítést nyert. Az újabb felszámolási eljárás megindításakor neki már nem állt fenn kölcsöntartozása az adóssal szemben, mert azt maradéktalanul visszafizette. A II.r. alperes ugyanakkor az adóssal szembeni újabb felszámolási eljárás megindításáig az adóstól felvett 11.365.000,-Ft kölcsönből csupán 885.000,-Ft-ot fizetett vissza, ekkor fennálló tartozása a szakvélemény szerint 11.900.000,- Ft volt. E tartozás volt az oka annak, hogy a felperes által utóbb kezdeményezett felszámolási eljárás alapjaként megjelölt 5.156.288,-Ft felperesi követelés kiegyenlítetlen maradt. Mindezek alapján nem tanúsított hitelezői érdekeket sértő ügyvezetői magatartást, a szakvéleményben meghatározott vagyonvesztés nem az ő magatartásával állt okozati összefüggésben. A felperesnek határozottan nyilatkoznia kellett volna arról, hogy részére a II.r. alperes milyen összeget teljesített, hiszen a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésének második fordulatra alapított kereset körében csak ennek ismeretében állapítható meg, hogy a felperesnek egyáltalán maradt-e kielégítetlen hitelezői igénye.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott kiegészített ítéletében megállapította, hogy az I. r. alperes az általa vezetett társaság fizetési képtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően - 2009. vége - nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el a feladatát és ezáltal a társaság vagyona 44.176.000.-Ft összeggel csökkent. Kötelezte az I. r. alperest, hogy a Gazdasági Hivatal felhívására helyezzen biztosítékként letétbe 7.432.941.-Ft-ot, és fizessen meg a felperesnek 534.400.-Ft perköltséget. A beszerzett és aggálytalannak tartott szakértői vélemény alapján megállapította, hogy az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzete 2009. decembertől bekövetkezett, ami összefüggött az adós által az alpereseknek nyújtott kölcsön gyakorlatával. Ezen időponttól kezdve az ügyvezetők kizárólag a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján hozhatták volna meg döntéseiket. Sértették a felperes mint hitelező érdekét azáltal, hogy a rendelkezésükre álló pénzeszközből nem a lejárt hitelezői tartozást egyenlítették ki, hanem további tagi kölcsönöket nyújtottak. Ennek körében alaptalannak minősítette az I. r. alperes azon érvelését, hogy a felperes követelésének keletkezésekor neki éppen fennálló tagi kölcsöntartozása nem volt, mert a szakvéleményből megállapíthatóan 2009. decemberét követően is folytatták a kölcsönnyújtási gyakorlatot. A BDT 2016.3436. számú döntésre utalva kifejtette, hogy a hitelezői érdekek elsődlegességét sérti az olyan kölcsönnyújtás, melyből az adósnak haszna nem származhat, amelynek megtérülésére a hitelezők nem számíthatnak, és amely csak az adós és a kölcsönvevő érdekeit szolgálja. A konkrét esetben az adós rendelkezésre álló pénzeszközeit a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a külső hitelezők követeléseinek elsődlegessége alapján kellett volna felhasználni és nem a saját ügyvezetői részére nyújtott tagi kölcsönöket finanszírozni.

Az elsőfokú bíróság a szakvélemény alapján megállapította, hogy a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjától (2009. december 31.) a felszámolás kezdő időpontjáig (2012. január 27.) a vagyonsökkenés mértéke 44.176.000.-Ft volt. A felperes így a vagyonsökkenés mértékét, és az ezt okozó hitelezői érdekek megsértését megvalósító ügyvezetői magatartást is bizonyította, ezért az elsődleges keresetnek az elsőfokú bíróság helyt adott. Az elsődleges kereseti kérelem alapossága miatt pedig az (esetleges) másodlagos kereseti kérelemben való döntés okafogyottá vált, de ez egyébként sem lehetett volna eredményes, mivel a felszámolási zárómérleg szerint a felperes hitelezői igénye részben megtérült. Az I. r. alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére sem bizonyította, hogy a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, vagy csökkentése érdekében. Az ügyvezetés a tagi kölcsönök nyújtásával saját tagjait juttatta előnyhöz a hitelezők rovására. A Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján a felperes kérelmének megfelelően kötelezte az I. r. alperest biztosíték nyújtására a hitelező igényének majdani kielégítése végett.

Az elsőfokú ítélet ellen az I.r. alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási keresetet a hitelező a felszámolási eljárás ideje alatt terjesztheti elő. A felszámolási eljárás annak befejezetté nyilvánításával zárul, ezért a felperesnek keresetét legkésőbb a Győri Törvényszék 4.Fpk..../38. számú - az adós felszámolását befejezetté nyilvánító - végzésének

meghozataláig, vagyis 2014. április 3. napjáig kellett volna előterjesztenie. A keresetét azonban csupán ezt követően (2014. június 26-án) vagyis elkészen terjesztette elő, ezért azt az elsőfokú bíróságnak a Pp. 130. § (1) bekezdés h) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania, illetve ennek hiányában a pert utóbb meg kellett volna szüntetnie. Kifejtett álláspontja szerint a felszámolási eljárás annak befejezté nyilvánításával szűnik meg (fejeződik be), nem pedig az erről szóló hirdetménynek a Céglőzönyben történő közzétételével. A „felszámolási eljárás ideje alatti” megfogalmazás nem azonos a határozat Céglőzönyben történő közzétételével. Amennyiben a jogalkotó ugyanilyen módon kívánta volna szabályozni az (1) bekezdésben írt megállapítási pert, akkor a (6) bekezdésben írt marasztalási perhez hasonlóan a perindítás végső időpontját is a Céglőzönyben való közzétételhez kötötte volna. Mindezek alapján a per megszüntetését kérte. Érdemben arra hivatkozott, hogy a szakvélemény szerint az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2009. decemberben bekövetkezett, és az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ő ügyvezetőként azzal sértette a hitelezők érdekeit, hogy - ügyvezetőtársával együtt - az adóstól ezt követően is kölcsönöket vett fel. A rendelkezésre álló pénzeszközöket pedig nem a lejárt hitelezői tartozások kiegyenlítésére fordította. Ehhez képest a szakvéleményből megállapíthatóan, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adós 2010. január 1. napján neki és a II. r. alperesnek is 11.365.000,-Ft - 11.365.000,-Ft összegű tagi kölcsönt adott. A felperes követeléseit ezt követően (2010. július 29. és 2010. november 29. között) váltak esedékessé. Az I.r. alperes az általa az adóstól felvett kölcsönből 2010. július 29-ig 8.600.000.- forintot már visszafizetett, míg a felperesi követelés esedékességének végső lejáratakor (2010. november 29.) az adóssal szemben tartozása már nem volt, mert 2010. október 21. napjáig teljes egészében visszafizette a kölcsöntartozását, az ő vonatkozásában ügyvezetői felelősséget megalapozó magatartás nem állapítható meg. A szakvélemény a vagyonvesztést 44.176.000.- forintban rögzítette, és megállapította az ahhoz vezető okokat, melyek közül az elsőfokú bíróság kizárólag az ügyvezetőknek adott kölcsönnyújtás gyakorlatát tekintette olyan magatartásnak, ami a felelősség megállapítását eredményezi. A szakvélemény szerint a vagyonvesztésből a kölcsön 18.890.000.- forintot tesz ki, és amennyiben az ügyvezetői felelősség megállapításának alapját a kölcsönnyújtás gyakorlata képezi, úgy e felelősséget keletkeztető magatartással okozati összefüggésben álló vagyonvesztés mértéke is csupán 18.890.000.-Ft. A saját kölcsöntartozásának visszafizetésére figyelemmel azonban e vagyonvesztésben neki nem volt szerepe, így a felelősség megállapításához szükséges feltételek (felróható ügyvezetői magatartás, és ezzel okozati összefüggésben álló vagyonvesztés) egyike sem valósult meg. Sérelmezte, hogy a felperes és a II. r. alperes között létrejött megállapodás csatolására a perben indítványa ellenére sem került sor. A felperes csak annyit nyilatkozott, hogy a II. r. alperes teljesítését a Ptk. 6:46. §-ban foglaltak alapján számolta el, így 2.264.754.-Ft tőke, és ennek 2016. április 15. napjától számított késedelmi kamatkövetelése maradt fenn. E nyilatkozatát ugyanakkor bizonyítékkal nem támasztotta alá, állításának valósága kétséges. Vitatta a felperes azon álláspontját, hogy a felperesi követelés mértéke irreleváns lenne, és csupán a vagyonsökkenésnek van jelentősége. A felperes rendelkezett hitelezői igényekkel a keresete előterjesztésekor, így perbeli legitimációval is. Amennyiben azonban a II. r. alperes teljesítése nyomán a felperes hitelezői igénye kielégítést nyert, úgy a hitelezői minősége is megszűnt, így perbeli legitimációját is elveszítette, keresetőségi joga nincs. A törvényszék tehát saját felhívását és figyelmeztetését is figyelmen kívül hagyva, felperesi bizonyítás

hiányában jutott arra a következtetésre, hogy a felperes továbbra is hitelezőnek tekinthető, amivel lényeges eljárási szabályt sértett. Amennyiben valós, hogy a felperesnek 2.264.754.-Ft tökekövetelése maradt, és a másik hitelező ki nem egyenlített követelése 20.055.-Ft, úgy a biztosíték összegének megállapításakor is törvénytörően járt el az elsőfokú bíróság.

A felperes fellebbezési ellenkérelemében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint a keresete nem késett el, mert a Kúria Polgári Kollégiuma „A vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni felelőssége” tárgykorban felállított Joggyakorlat-elemző Csoportja által elfogadott összefoglaló vélemény (továbbiakban: „összefoglaló vélemény”) szerint: „A felszámolási eljárás jogerős lezárásán azt az időpontot kell érteni, amikor az adós társaság felszámolásának megszüntetéséről szóló végzésről valamennyi érintett hitelező tudomást szerezhet, tehát, amikor az erről szóló jogerős bírósági határozat a Céglőzlőnyben közzétételre kerül (BH 2014. 279)”. Az adós felszámolási eljárását befejező 4.Fpk.../38. számú végzés csak „2014. június 26-án emelkedett jogerőre, ami a Céglőzlőny 2015. január 21-i számában került közzétételre, a felperes pedig ez utóbbit megelőzően 2014. június 24-én terjesztette elő a keresetét.” A beszerzett szakértői vélemény alapján az elsőfokú ítélet érdemben is helytálló, mert annak alapján megállapítható, hogy az adóstól az ügyvezetők, így az I.r. alperes is a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját követően kölcsönöket vettek fel. Ezzel a hitelezői érdekeket teljes mértékben figyelmen kívül hagyta az I.r. alperes, és egyúttal csökkentette az adós likvid pénzeszközeit, ami nem felelős ügyvezetői magatartás. Véleménye szerint irreleváns, hogy az I.r. alperes a teljes kölcsöntartozását visszafizette az adósnak, a vele szembeni „második” felszámolási eljárás megindításáig. Akkor járt volna el helyesen, ha egyáltalán nem vett volna fel kölcsönt az adóstól. Az I.r. alperes ügyvezetői felelősségét nem csupán a társaság tagjainak nyújtott tagi kölcsönök alapozzák meg, hanem az a körülmény is, hogy az adós 2010. évben 8.050.000,-Ft, míg 2011. évben 8.126.000,-Ft értékvesztést számolt el. Az előbbi nagyobb része abból a készlethiányból áll, ami az adós dolgozója által elkövetett vagyon elleni bűncselekményre vezethető vissza. Az utóbbi pedig a ... szlovákiai illetőségű társaságnak mint vevőnek a meg nem fizetett tartozása. Ennek körében az I.r. alperes magatartása szintén a hitelezői érdekeket sértette már a szerződés megkötésével is, és az annak körében vállalt kirívóan ésszerűtlen kockázatvállalással. A hitelezői minőségét az I.r. alperes alaptalanul teszi vitássá, és a vagyoni biztosíték összege is helytállóan került meghatározásra.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A fellebbezés kapcsán az ítéletőzta mindenekelőtt rámutat arra, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének törvényes indoka nem volt, az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése nélkül hozta meg a határozatát.

Az elsőfokú bíróság a perben releváns tényeket részben hiányosan állapította meg, azt az ítéletőzta - az elsőfokú eljárás iratai alapján - azzal egészíti ki, hogy:

- A felszámolási eljárás alatt az adóssal szemben két hitelezői jelentett be hitelezői igényt, a felperes 6.350.965,-Ft, összegben, és a ... Kft. 2.005.500,-Ft összegben,

melyeket a felszámoló határidőben érkezett követelésként nyilvántartásba vett és besorolt.

- A Győri törvényszék a 2014. április 3-án kelt 4.Fpk.../38. számú végzésével nyilvánította befejezettnek az adós elleni felszámolási eljárást, és rendelte el az adós megszüntetését, és a cégjegyzékből történő törlését.
- Ezen elsőfokú záró-végzéssel szemben az I.r. alperes 2014. április 23-án fellebbezést terjesztett ugyan elő, de azt a Győri Ítélőtábla a 2014. október 20-án kelt Fpkf.IV.../2014/2. számú végzésével hivatalból elutasította, mint a fellebbezés benyújtására nem jogosulttól származót.
- A Pp.228.§ (3) bekezdése alapján a nem jogosulttól származó fellebbezés elutasítása miatt az adós elleni felszámolási eljárást befejezetté nyilvánító végzés **2014. április 26-án emelkedett jogerőre**, amit az azon lévő záradék is tanúsít.
- Ezt követően az adós elleni felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat 2015. január 15-én került közzétételre a cégközlönyben.

Az így kiegészített tényállás alapján az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdéséből helytelen jogkövetkeztetésre jutott, ezért téves érdemi döntést hozott.

A felperes végleges keresete a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése alapján **annak megállapítására irányult**, hogy az I.r. alperes, mint az adós gazdálkodó szervezet vezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyona 44.176.000.-Ft-al csökkent, valamint a hitelezői érdekeket sértő magatartásával megghiúsította a hitelezői igények teljes kielégítését.

Az ítélőtábla előrebocsátja, hogy e kizárólag megállapításra irányuló kereset elbírálására a Cstv-nek az adós elleni felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem benyújtásakor (2011. március 7.) hatályos rendelkezései az irányadók.

Az így alkalmazandó Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy - az adós nevében - **a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti** a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] **annak megállapítását**, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A keresetben vagyoni biztosíték nyújtása is kérhető a hitelezők követelésének kielégítése céljából. (megállapítási kereset)

A Cstv. 33/A.§ (2) bekezdése szerint mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét

követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

A Cstv. 63. § (3) bekezdése szerint **a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 60 napos jogvesztő határidőn belül** - ki nem elégített követelése erejéig - bármely hitelező keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés], hogy a 33/A. § szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján kötelezze az adós volt vezetőjét követelésének kielégítésére. Amennyiben határidőben több hitelező terjeszt elő keresetet, a bíróság a pereket egyesíti és a követelések arányos kielégítéséről rendelkezik. A (4) bekezdés szerint pedig amennyiben a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig a 33/A. § szerinti perben jogerős döntés nem születik, a (3) bekezdésben meghatározott jogvesztő határidő kezdő napja a 33/A. § szerinti jogerős bírósági döntés napját követő nap. (marasztalási kereset)

A Gt. 30.§ (3) bekezdésében, illetőleg a Cstv. 33/A.§-ában és 63.§ (3) bekezdésében előírt szabályozás célja, hogy visszatartsa a vezető tisztségviselőt attól, hogy az irányítása alatt álló gazdasági társaság vagyონát, mint fedezetet a társaság csődközeli helyzetében szándékosan vagy súlyosan gondatlanul elvonja a hitelezők kielégítése alól. A Cstv. az e követelmények felróható megszegése miatt a vezető tisztségviselővel szemben támasztható igények érvényesítésére a sajátos kétszakaszos eljárási rendhez kapcsolódóan speciális feltételeket, és határidőket állapít meg.

A vezető tisztségviselő **felelősségének megállapítása iránti keresetet** ennek megfelelően a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése szerint **„a felszámolás ideje alatt”** lehet előterjeszteni.

A **marasztalási kereset** pedig a Cstv. 63.§ (3) és (6) bekezdései értelmében **a felszámolási eljárás jogerős lezárását**, illetőleg ha eddig az időpontig a megállapítási perben nem születik jogerős ítélet, a jogerős bírósági döntés napját követő 60 napos jogvesztő **határidőn belül** terjeszthető elő.

A jelen eljárásban még alkalmazandó korábbi szabályozás talaján vita alakult ki a bírói gyakorlatban arról, hogy a Cstv. 63.§ (3) bekezdésében meghatározott jogvesztő határidő mikor kezdődik, vagyis **milyen időponttól számítandó a marasztalásra irányuló kereset előterjesztésére nyitva álló keresetindítási határidő.**

A Kúriának a felperes fellebbezési ellenkérelmében is hivatkozott BH2014..279. számú eseti döntése szerint „a Cstv. 63.§ (3) bekezdésében foglalt rendelkezésén, a **felszámolási eljárás jogerős lezárásán** azt az időpontot kell érteni, amikor az adós társaság felszámolásának megszüntetéséről szóló végzésről valamennyi érintett hitelező tudomást szerezhet, tehát amikor az erről szóló jogerős bírósági határozat a Céglőzönyben közzétételre került.” A Kúria irányadónak tekintett eseti döntése szerint „e jogértelmezés elsődleges indoka az, hogy a hitelezőknek nincs hitelt érdemlő információjuk arról, hogy az adós társaság felszámolásának megszüntetésére mely időponttal kerül jogerősen sor, erről a céglőzönybeli közzétételből szerezhetnek tudomást. E jogértelmezést támasztja alá a Cstv-nek a 2013. évi CCLII. törvénnyel történt módosítása, amikor is a Cstv. korábban hatályos 63.§ (3) és (4) bekezdésének rendelkezései lényegében azonos tartalommal beépítésre kerültek a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdésének rendelkezéseibe, ahol a jogalkotó már egyértelműen meghatározza

a felszámolási eljárás befejezése esetén a hitelező számára nyitva álló keresetindítási határidő kezdő időpontját. A Cstv. 33/A.§ (6) bekezdésének új szabályozása szerint ugyanis a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céggközlönyben való közzétételének napját követő nap az a kezdő időpont, amelytől számított jogvesztő határidőn belül van mód a hitelező számára keresetindításra."

A Kúria hivatkozott eseti döntése tehát a **Cstv. 63.§ (3) bekezdése (a jelenlegi szabályozás szerinti 33/A.§ (6) bekezdése) szerinti marasztalási kereset** előterjesztésére nyitva álló jogvesztő 60 (jelenleg 90) napos **határidő számítása tekintetében tartalmaz állásfoglalást, mely** szerint azt a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céggközlönyben való közzétételének napját követő naptól kell számítani. Ezzel az értelmezéssel azóta összhangban van a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdése szövegének a módosítása (pontosítása) is.

Ugyanakkor e határozat abban a kérdésben nem foglalt állást, hogy mit kell érteni a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében foglalt azon rendelkezésen, hogy (a marasztalási keresetet szükségképpen megelőző) megállapítási keresetet „a felszámolás ideje alatt” lehet előterjeszteni.

A felperes **megállapítási keresete előterjeszthetősége** („annak elkésztsége”) tekintetében tévesen hivatkozott a BH2014.279. számú eseti döntésben foglaltakra.

Az általa hivatkozott „összefoglaló vélemény” (34. oldal) a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdése szerinti **marasztalásra irányuló perindítási határidőt** illetően kifejti, hogy *Cstv-nek* a 2013. évi CCLII. törvénnyel történt módosítása „valójában nem módosítás, hanem pontosítás, és egyértelművé teszi, hogy a vezető tisztségviselő **marasztalására irányuló keresetindításra** rendelkezésre álló jogvesztő anyagi jogi határidő a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céggközlönyben való közzétételét követő napon kezdődik. E pontosításra is tekintettel a korábban hatályos szabályokat is egységesen akként kell helyesen értelmezni, hogy „a felszámolási eljárás jogerős lezárása alatt” nem az adós felszámolásáról szóló jogerős végzés meghozatala, a végzés kézbesítésének napja értendő, hanem annak Céggközlönyben történt közzétételének időpontja.

E megállapítások is a **marasztalási kereset** előterjesztésére nyitva álló jogvesztő **határidő számítására vonatkoznak, de nem a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésének a megállapítása keresetre vonatkozó rendelkezésére.**

A Cstv. 63.§ (3) bekezdésének (jelenleg 33/A.§ (6) bekezdése) szerinti marasztalási kereset kapcsán nyilvánvalóan kiemelkedően fontos hitelezői érdek fűződik ahhoz, hogy ők hitelt érdemlően tudomást szerezzenek arról, hogy mikor zárult le az adóssal szembeni felszámolási eljárás, hiszen az ettől számított jogvesztő anyagi jogi határidőn belül kell előterjeszteniük a marasztalásra irányuló keresetüket. Ezért érthető módon előbb a bírósági jogértelmezés, majd a jogalkotó is egy közhiteles, mindenki által hozzáférhető transzparens adatahoz, vagyis a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céggközlönyben való közzétételének napjához kötötte a marasztalási perre irányadó jogvesztő határidő kezdő időpontját.

Ugyanakkor az ítéltábla álláspontja szerint **más a helyzet** a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében a **megállapítási per** tekintetében megfogalmazott feltétellel, vagyis a **„felszámolás ideje alatt”** törvényi kitétellel.

Nem értett egyet az ítéltábla azzal az állásponttal, hogy a felszámolási eljárás az annak jogerős lezárásáról hozott határozat Céglépcsőben való közzétételének napjával fejeződik be. Ebből következően a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében meghatározott megállapítási pert is legkésőbb eddig az időpontig lehetne megindítani.

Ennek indokai az alábbiak:

- A vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására, majd annak marasztalására irányuló sajátos két (lépcsős) eljárást világosan el kell különíteni. Az első lépcsőben (megállapítási per) kell feltárni a vezetői felelősség megállapításához szükséges tényállást, és kell lefolytatni mind a jogalap, mind az összezszerűség tekintetében szükséges bizonyítási eljárást. A második lépcsőben (marasztalási per) jut kifejezésre a vezetői felelősség másodlagos (kivételes) jellege, aminek megindítására - a jelen esetben érdektelen törvényi kivételektől eltekintve - csak a felszámolási eljárás jogerős befejezését követően kerülhet sor, vagyis ténylegesen csak ekkor realizálódik a vezető helytállási felelőssége a hitelezőkkel szemben. Önmagában e körülmény is nyilvánvalóan azt indokolja, hogy e két különböző eljárás megindítására, majd lefolytatására is külön-külön, más időpontokban kerüljön sor, előbbi meg kell hogy előzze az utóbbit. Éppen ez az indoka annak, hogy a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése és (6) bekezdése másképpen is fogalmaz, és ezért másként is kell azokat értelmezni, attól függően, hogy megállapítása vagy marasztalási pert indít-e a hitelező.

- A két kifejezés azonos értelmezése szükségtelenül közelítené is egymáshoz a megállapítási per és a marasztalási per megindíthatóságát időben, holott a jogalkotói cél ezzel ellentétben éppen a kétszakaszos eljárási rend bevezetése, és az ehhez kapcsolódó időbeni elkülönültség megteremtése is volt.

- Amennyiben a jogalkotó szándéka az lett volna, hogy ugyanazt kell érteni a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében a megállapítási per tekintetében meghatározott „felszámolás ideje alatt” törvényi kitétel tekintetében a felszámolási eljárás jogerős lezárásán, mint a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdésében a marasztalási per tekintetében, akkor nyilvánvalóan az utóbbi normaszöveg 2013. évi módosításakor (pontosításakor) az előbbit is módosította volna, de erre nem került sor.

- A Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése esetén, a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdésével ellentétben nincsen olyan hitelezői érdek sem, ami azt indokolná, hogy transzparens közhiteles adatból értesüljenek a hitelezők az adós elleni felszámolási eljárás befejezéséről. Az utóbbi esetben ugyanis - a kifejtettek szerint - ennek jogpolitikai indoka, hogy a hitelezők tudomást szerezzenek arról, hogy megnyílt számukra a marasztalási per előterjeszhetőségére nyitva álló jogvesztő anyagi jogi határidő. Ugyanez a megállapítási per esetén azért értelmezhetetlen, mert a Céglépcsőben való közzétételből a hitelezők legfeljebb arról

értésülhetnének, hogy megállapítási pert már biztosan nem indíthatnak, hiszen a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése, ellentétben a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdésével nem határoz meg további „határidőt” a perindításra.

- A Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése - ellentétben a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdésével - nem is állapít meg a Pp.103.§ (1) bekezdése szerinti határidőt, hiszen azt napokban, hónapokban vagy években kellene számítani, továbbá ebből következően értelemszerűen a jogvesztés jogkövetkezményét sem írja elő, ellentétben a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdésével. A Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésének azon rendelkezése, hogy a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására irányuló keretlevelet „a felszámolási eljárás ideje alatt” lehet előterjeszteni, ezért határidőként nem is értelmezhető, az nem jelent keresetindítási határidőt. (Debreceni Ítéltábla:Gf.IV.../2016/4.) Ez a követelmény nem más, mint a megállapítási kereset érdemi megalapozottságának olyan törvényes feltétele, amelynek hiányában - a keresetőségi jog hiányához hasonlóan - a keresetet érdemben kell elutasítani.

- Emiatt az ítéltábla nem értett egyet azon jogirodalmi állásponttal, mely szerint a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében szereplő „felszámolás ideje alatt” kifejezés tekintetében a felszámolási eljárás jogerős lezárásán ugyanazt az időpontot kell érteni, mint amit a Cstv. 33/A.§ (6) bekezdése megfogalmaz, „és amennyiben a keresetlevelet ezen időpont után, vagyis elkészen nyújtják be, úgy azt a bíróság a Pp.130.§ (1) bekezdés h.) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül elutasítja.” Ez az értelmezés ellentétes a 4/2003. PJE határozatban foglaltakkal is, hiszen e szerint a Pp.130.§ (1) bekezdés h.) pontja alapján a keresetlevelet kizárólag akkor lehet elutasítani, ha a felperes jogvesztő keresetindítási határidőt mulaszt el. A jogvesztés súlyos jogkövetkezménye pedig csak a jogszabály kifejezett rendelkezése alapján állhat be. A kifejtettek szerint ugyanakkor a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése helyes értelme szerint nem tartalmaz határidőt, és jogvesztés kikötését sem.

- A Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében szereplő „felszámolás ideje alatt” kifejezés tekintetében ismertek az előbbtől eltérő jogirodalmi álláspontok is. Így Bodor Mária álláspontja szerint a *„megállapítási per megindítására addig van lehetőség, amíg a felszámolási eljárás folyik. Ez az időtartam a felszámolás kezdő időpontjával - fizetéseképtelenséget megállapító jogerős végzés közzétételének napjával (Cstv. 27.§ (1) bekezdés és 28.§ (2) bekezdés e) pont) - kezdődik, és a felszámolási eljárás befejezéséről rendelkező végzés jogerőre emelkedésének időpontjával (Cstv. 60.§ (1) bekezdés) zárul le.”* (Bodor Mária: A vezető tisztségviselő felelősségének egyes kérdései a felszámolási eljárás alatt. In: Csőd-felszámolás-válság, 2012. év 4. szám.)

Hasonlóan foglalt állást Juhász László is, aki szerint: *„A (megállapítási) pert a „felszámolás ideje alatt” lehet megindítani. A felszámolási eljárás hivatalosan a záróvégzés jogerőre emelkedésének napjával szűnik meg, elvileg tehát eddig az időpontig a jogosultak megindíthatják a pert. A perindítási határidő nem jogvesztő, erről a törvény nem rendelkezik. A záróvégzés jogerőre emelkedése után indított perben a Legfelsőbb Bíróság perindítási határidővel foglalkozó jogegységi határozata alapján kell eljárni. Véleményem szerint a záróvégzés jogerőre emelkedése után megállapítási per nem indítható.”* (Juhász László: A Magyar Fizetéseképtelenségi Jog Kézikönyve, HVG-ORAC Lap és Könyvkiadó 2016. I. kötet 554. oldal)

Az ítéletábra ez utóbbiakkal értett egyet, és álláspontja szerint a felszámolási eljárás a záróvégzés jogerőre emelkedésének napjával fejeződik be, az addig tart. A felszámolási eljárásnak már nem része a befejező végzés Céglőnlőnybeli közzététele.

Mindezek alapján az ítéletábra álláspontja szerint a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében foglalt azon rendelkezést, hogy a megállapítási pert a „felszámolás ideje alatt” lehet megindítani, úgy kell értelmezni, hogy **a megállapítási pert** a felszámolás kezdő időpontjától (fizetéseképtelenséget megállapító jogerős végzés közzétételének napjától) **legkésőbb a felszámolási eljárás befejezéséről rendelkező végzés jogerőre emelkedésének időpontjáig lehet megindítani.**

Nem változtat ezen a záróvégzés jogerőre emelkedésének a körülményei sem. Az adós felszámolási eljárását lefolytató bíróság 2014. április 3-án kelt 4.Fpk..../38. számú végzésével nyilvánította befejezetté az adós elleni felszámolási eljárást. E végzés az azt tanúsító záradék szerint 2014. április 26-án emelkedett jogerőre.

Az elsőfokú záróvégzéssel szemben az I.r. alperes 2014. április 23-án fellebbezést terjesztett ugyan elő, de azt a Győri Ítéletábra a 2014. október 20-án kelt Fpkf.IV.../2014/2. számú végzésével hivatalból elutasította. A Pp.228.§ (3) bekezdése szerint ha a határozat ellen fellebbezésnek van helye, de a fellebbezéssel az arra jogosultak egyike sem élt, a határozat a fellebbezési határidő leteltét követő naptól jogerős. Az egységes bírói gyakorlat szerint ugyanígy alakul a helyzet a jogerőre emelkedés szempontjából akkor is, ha a határozat ellen nyújtottak ugyan be fellebbezést, de azt az első-, illetőleg a másodfokú bíróság elutasította.

Az adós megszüntetésének közzétételére ugyan 2015. január 15-én került sor, de a fellebbezés elutasításának 2014. október 20-i időpontja nem változtat azon, hogy az adós elleni felszámolási eljárást befejezetté nyilvánító végzés **2014. április 26-án emelkedett jogerőre.** Eddig az időpontig lehetett volna - a kifejtetteknek megfelelően - megállapítási keresetet előterjeszteni a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése szerint.

A felperes keresetlevele ehhez képest „elkésztett” csupán 2014. június 26-án érkezett az elsőfokú bíróságra. E körülmény - a kifejtetteknek megfelelően - az I.r. alperes fellebbezésével ellentétben nem szolgálhat alapul a per megszüntetésére, mert a Pp.157.§ a) pontja, illetve a Pp.130.§ (1) bekezdés h) pontja e megállapítási kereset megindításra előírt jogvesztő anyagi jogi határidő hiányában nem alkalmazható.

Ugyanakkor megállapítható, hogy a felperes a megállapításra irányuló keresetét nem „a felszámolási eljárás ideje alatt” terjesztette elő, az nem felelt meg a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében meghatározott együttes törvényi követelményeknek. Ebből következően hiányzott a megállapítási kereset érdemi megalapozottságának egyik olyan törvényes (szükséges) feltétele, amelynek hiányában a keresetét már önmagában ezen okból, mint alaptalant, érdemben el kellett volna az elsőfokú bíróságnak utasítania.

Mindezekon túlmenően az ítéletábra álláspontja szerint a kereset érdemben sem alapos, a konkrét esetben a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében írt további törvényi tényállási elemek sem álltak fenn az I.r. alperes tekintetében.

A Cstv.33/A.§. (1) bekezdése szerinti megállapítási kereset esetében ugyanis a felperest terhelte a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének és idejének, a jogellenes ügyvezetői magatartás, azaz: az ügyvezetési feladatok hitelezői érdeksérelemmel történő ellátása, és a jogellenes magatartással okozati összefüggésben az adósi társasági vagyonszökkenése, illetve a hitelezők követelése kielégítésének a megghiúsítása, és ezek mértékének a bizonyítása. Az I.r. alperes pedig a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése szerint fennálló felelősség alól kimentheti magát, ha bizonyítja, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. (Cstv.33/A.§ (3) bekezdése)

E tényállási elemek közül az már nem volt vitatott a fellebbezési eljárásban, hogy az adós 2009. decembertől már valóban fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ezt meghaladóan az ítéletábra megítélése szerint az I.r. alperes terhére kizárólag azon vezetői magatartás volt róható, hogy ezt követően kölcsönt vett fel az adóstól. Ugyanakkor a nem vitás tényállás szerint az így felvett kölcsön még az adós felszámolási eljárásának kezdő időpontja előtt visszafizette, vagyis az I.r. alperesnek felróható e magatartása és az adós vagyonszökkenése, illetve a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása között nem is volt semmilyen okozati összefüggés, ezt az elsőfokú bíróság így tévesen állapította meg.

Nem értett egyet az ítéletábra a felperes azon érvelésével, hogy az I.r. alperes ezt meghaladóan a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően bármilyen más, a hitelezői érdekeket sértő ügyvezetői magatartást tanúsított volna. Az ítéletábra megítélése szerint nem minősül ilyennek a szlovák céggel kötött szerződés sem, ugyanis azt annak előzményei miatt nem lehet kirívóan ésszerűtlen kockázatvállalásnak tekinteni. Az adós munkavállalójának vagyonszökkenés elleni bűncselekményéből eredő adósi vagyonszökkenésért szintén nem tehető felelőssé az I.r. alperes, ahogyan a II.r. alperes által felvett tagi hitelek visszafizetésének elmaradásáért sem, akivel egyébként a felperes az elsőfokú eljárásban olyan külön megállapodást kötött, amelynek tartalmát az elsőfokú bíróság felhívása ellenére sem tárta fel. Mindezek alapján az ítéletábra megítélése szerint a felperes a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében írt fenti törvényi tényállási elemek fennállását sem bizonyította az ítéleti bizonyossághoz elegendően.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet - a biztosítékadás iránti kérelemmel együtt - elutasította.

A megváltoztató rendelkezés folytán a felperes az I.r. alperessel szemben peresztes lett, ezért az ítéletábra mellőzte az I.r. alperes elsőfokú perköltségben történő marasztalását, ugyanakkor a peresztes felperest kötelezte a Pp. 78.§ /1/ bekezdése alapján a pernyertes I.r. alperes javára első- és másodfokú perköltség megfizetésére, amely ügyvédi munkadíjból, és az I.r. alperes által lerótt 48.000,-Ft összegű fellebbezési illetékből áll. Az ítéletábra az I.r. alperes jogi képviselével az első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltséget a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5-6) bekezdései alapján akként határozta meg, hogy öt áfával növelten 127.000,-Ft elsőfokú, és 63.500,-Ft másodfokú perköltség illeti meg, ezek egybeszámításával a felperes 238.500,-Ft első- és másodfokú együttes perköltséget köteles az I.r. alperesnek megfizetni.

G y ő r , 2017. május 17.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: